

ใบงานที่ 5 การเขียนเรื่องสั้น “short story”

คำชี้แจง..ให้นักเรียนอ่านเรื่องสั้นเรื่อง น้ากาก ที่กำหนดให้แล้ว
เขียนสรุปเกี่ยวกับเรื่องดังกล่าว

เรื่องสั้น...น้ากาก

ถนอมรัก เดือนเต็มดวง

ขจรฤทธิ์รับขับรถยนต์จากตัวเมืองมุ่งสู่อำเภอเชียงดาว เพื่อ
เข้าประชุมในญะประจำปี อากาศตอนเช้าเย็นสบาย เขาจึงเปิด
กระจกด้านคนขับลงเกือบทั้งบาน ถนอมโล่งปลอดโปร่ง นานๆ
จะมีหวังไปมาสักคัน เขาทำงานต่างอำเภอมาหลายปีจึงชิน
เส้นทาง ถนอมเริ่มขึ้นดอยแม้จะคดเคี้ยว แต่ความชำนาญเส้นทาง
ช่วยเขาทำความเร็วได้ดีพอสมควร บางตอนเป็นถนนตัดผ่านดิน
ดอย ด้านฝั่งตะวันออกถนอมเป็นแนวลิกพอบระยะ เห็นน้ำบึง
ไหลช้าๆ เบื้องล่าง ที่แห่งนี้ถูกกำหนดเป็นเขตอนุรักษ์ต้นน้ำบึง

พอหวังเข้าเขตอำเภอ ขจรฤทธิ์รู้สึกอากาศเย็นกว่าเดิม
ขำเลียงมองเห็นดอยสูงด้านฝั่งตะวันตก ต้นไม้ยืนต้นมากมาย
เหยียดตัวสูง เป็นเขตต่อระหว่างอากาศร้อนกับอากาศเย็น

พอพ้นดอย ถนอมลดความคดเคี้ยวเป็นทางตรงมากขึ้น รถ
กำลังวิ่งเข้าหมู่บ้านแก่งบันเต้า พลันข้างหลังปรากฏกระบะวิ่งเร็ว
เสียงรถวิ่งผ่านด้านข้างดังจนขจรฤทธิ์ตระหนัก เป็นกระบะสีเทา
ใหม่วิ่งบาดซ้ายบาดขวา จากเลนซ้ายไปเลนขวา กลับมาซ้ายอีก
ที่เกือบตกขอบถนน ขจรฤทธิ์กลืนน้ำลายที่เริ่มเหนียว ที่โค้ง
หน้าเห็นรถนกปล่อยล้อสู่ทางตรง รถกระบะเทาเอียงเข้าไปหา
เหมือนแม่เหล็กดูดต่อหน้าต่อตา ทำให้เขาต้องกลั้นหายใจ ไม่
อยากมองก็ต้องมอง รถสองคันวิ่งเฉียดกันหน้าหวาดเสียว หนูได้ยิน
เสียงอะไรกระทบกัน เสียงเสียดสีบาดหูบาดใจ ประสาทแทบขาด
ฉิ่ง เสียงรถเบรกร้ายครูดถนน รถกระบะวิ่งไปเฉลขวบ
เข้าข้างทางซ้าย แล้วเอียงไปขวาเบียดเข้าข้างทาง วิ่งเฉียวชนต้นไม้
ขนาดเล็ก มันยังดันทุรังไ้ย่างบดดินครืนๆ ข้างทางต่อ เสียงโครม
ดังขึ้นเมื่อล้อรถวิ่งตกร่องข้างทาง ไกลพลึกกว่า 1 รอบ แล้ว
กลับมาจอดหนึ่ง

ขจรฤทธิ์หายใจลึกยาว กัดฟันข่มความเครียดเกร็ง
ชะลอรถเข้าจอดข้างทาง รีบวิ่งไปจุดรถประสบอุบัติเหตุ
เห็นผู้ขายหน้าซบพวงมาลัยแน่นิ่ง เขากวาดตารวดเร็วดูใน
รถ มีเพียงชายคนขับเท่านั้น

“คุณๆ เป็นไงบ้าง”

เขาเรียกหลายครั้งคนเจ็บจึงขยับตัว เห็นเลือดไหล
ผ่านขมับขวา บากบวม หน้าตาบอกร้าย 50 ปีเศษ

“เจ็บที่ไหนบ้างครับ”

คนขับขยับจะเปิดประตูแต่สุดปากเปิดไม่ได้ ขจรฤทธิ์
ช่วยดึงเปิดประตูบุบผิตรูบ คนขับแสดงอาการเจ็บอก ขา
ซ้ายคงหัก ขจรฤทธิ์ประคองคนเจ็บ ให้ใช้แขนโอบคอขจร
ฤทธิ์ ค่อยประคองพามาหึ่งพักพิงต้นไม้ข้างทาง มือซ้ายคน
เจ็บกุมอะไรบางอย่างที่หน้าอก บากก็พึมพำ

“ถ้าไม่มีหลวงปู่ ลูกข้างตายแน่”

“หึ่งพักที่นี้ก่อนนะคะครับ ผมจะโทรแจ้งรถมูลนิธิ และ
ตำรวจมาช่วยด่วน แฉ่งใจไว้นะคะครับ” ขจรฤทธิ์นั่งลงมอง
ขมับคนเจ็บที่เลือดไหล จับขาซ้ายเบาๆ

“เจ็บที่หัว ขาซ้าย ที่อื่นเจ็บไหม”

คนเจ็บยกฝ่ามือทาบอกขวากดลงไปเบาๆ ทำหน้าย่น
เล็กน้อย

“ที่หน้าอก แต่เจ็บไม่มากนัก”

“ไม่เกิน 3 นาทีจะมีคนมาช่วย คงไม่เป็นไรมาก ผม
ต้องรีบไปก่อน เพราะมีประชุมใหญ่ที่อำเภอ”

คนเจ็บไม่พูดอะไรต่อ ยังมีอาการมึนๆ ชึมๆ ขจรฤทธิ์
ออกกรรวดเร็ว รถวิ่งผ่านแผงขายส้มโอบลูกลีเป็นแนว
ยาวริมถนนทิศตะวันออก อัดใจเดียวรถเขาวิ่งสวนรด ?
คัน คันหลังเป็นรถตำรวจสีเลือดหมู ไหวเวลาเดียวกันได้
มีรถตู้คันหนึ่งจอดอยู่ข้างถนน ข้างรถเขียนว่า บริษัท
สินประกันชีวิต คนขับสวมเสื้อแจ็กเก็ตสีเทา ที่หน้าอก
ซ้ายมีแถบผ้าโลโก้บริษัท เขาก้าวเท้าเร็วๆ ไปยังคนเจ็บ
เพื่อช่วยเหลือ

ไหวเวลาต่อมา รถมูลนิธิและรถตำรวจได้วิ่งมาอย่าง
รวดเร็วและจอดกึกกั้วพลันหน้ารถตู้ เจ้าหน้าที่มูลนิธิ
รีบวิ่งไปยังคนเจ็บ พร้อมอุปกรณ์ช่วยเหลือฉุกเฉิน
เจ้าหน้าที่ตำรวจ 3 นาย เดินอาดๆ ไปจุดเดียวกัน
คนขับรถตู้เล่าเรื่องราวแก่เจ้าหน้าที่ตำรวจ

“ผมขับรถมาถึงจุดเกิดเหตุ ได้รับจอดรถลงไปช่วย
คนเจ็บออกจากกรต พามาหึ่งพักไต้ต้นไม้ คนเจ็บเป็น
กำนัน บาดเจ็บมากที่หัวและขาครับผม”

เจ้าหน้าที่มูลนิธิประคองคนเจ็บนอนบนเปลอย่างเร่ง
รีบและระมัดระวัง บังรถนำคนเจ็บส่งโรงพยาบาลอำเภอ
อย่างรีบร้อน

คนขับรถตู้ขอตัวขับรถเข้าตัวเมือง เจ้าหน้าที่ตำรวจ
นัดหมายเรียกสอบปากคำเพิ่มเติมอีกครั้ง คนเจ็บถูกส่ง
ตัวเข้าโรงพยาบาลอำเภอไม่กี่ชั่วโมง ต้องรีบส่งตัวคน
เจ็บไปโรงพยาบาลจังหวัด บุรุษพยาบาลพาคนเจ็บนอน
บนเตียงล้อเข็นเข้าห้องฉุกเฉิน ไม่สามารถให้ปากคำ
แก่เจ้าหน้าที่ตำรวจได้

หนังสือพิมพ์พาดหัวข่าวตัวใหญ่หน้า 1 คริกโครม

กำหนดเมืองเหนือรถคว่ำ

เมื่อเวลา 06.32 น. วันที่ 23 มีนาคมที่ผ่านมา ร.ต.อ.ธีระศักดิ์ เรืองฤทธิ์ รอง สว.สภ.เชียงใหม่ รับแจ้งเหตุ รถกระบะโตโยต้าสีบรอนซ์ ทะเบียน กม 5657 เชียงราย ขนต้นไม้ข้างทางพลิกคว่ำกิโลเมตรที่ 65 สภาพรถเสียหายยับเยิน สอบถามผู้เข้ามาช่วยเหลือผู้ประสบอุบัติเหตุแล้วว่า ขณะขับรถตู้ของบริษัทสินประกันชีวิต จากอำเภอไชยปราการ มุ่งเข้าสู่ตัวเมือง เห็นรถพลิกคว่ำข้างทาง จึงจอดรถลงไปช่วยเหลือคนเจ็บออกจาการถ คนขับบาดเจ็บที่ศีรษะ ขาซ้ายเจ็บ ต้องประคองมาพักใต้ต้นไม้ริมทาง คนเจ็บไอบี้น้ำพักๆ มือกุมพระที่หน้าอกตลอดเวลา ทำทางตกใจมาก ได้สอบถามทราบเพียงว่า เป็นกำหนดอยู่อำเภอเหนือสุดพอดี รถมูลนิธิและรถตำรวจมาถึง ทันทีเลยเหตุการณ์ให้ฟัง จากนั้นได้ขอตัวขับรถเข้าตัวเมืองเพื่อทำงานต่อไป

โลกโซเชียลได้เสนอข่าวแพร่หลาย ส่วนใหญ่ยกย่องชายคนขับรถบริษัทสินประกันชีวิตซึ่งลงไปช่วยเหลือคนเจ็บ ชื่นชมหัวใจ ยกให้เป็นวีรบุรุษ

หนังสือพิมพ์ฉบับหนึ่งได้ทำสื่อบข่าวดูเรื่องนี้ โดยผู้สื่อข่าวลงพื้นที่ สอบถามชาวบ้านใกล้สถานที่เกิดเหตุ สอบถามแม่ค้าส้มโอ ได้ข้อเท็จจริงเพิ่มเติมว่า ผู้เข้าไปช่วยเหลือคนเจ็บออกจาการถนั้น คนแรกไม่ใช่คนขับรถตู้บริษัทสินประกันชีวิต แต่เป็นชายหนุ่มเสื้อขาวผูกไท่ เกิดการสับสนโต้แย้งทางโลกออนไลน์ ต่างอ้างเหตุผลชวนน่าเชื่อถือ

กำหนดคนดังออกจากห้องฉุกเฉินมานอนห้องผู้ป่วยพักฟื้น เขาพ้นขีดอันตราย เจ้าหน้าที่ตำรวจรถเข้าสอบถามคำถึงข้างเตียงโรงพยาบาล

“ไหนที่เกิดเหตุมีรอยเบรค ล้อรถครูดเป็นทางยาว คงขับ
รถเร็วมาก”

“ก็ไม่เร็วเท่าไร แค่ 80, 90 กิโลเมตร”

“แน่ใจนะ”

“ครับ” ตอบอ้อมแอ้มไม่เต็มเสียง

“ทำไมขับรถสายไปมา บาดซ้ายบาดขวาด้วย”

“ผมเบรคไม่อยู่ เหมือนเบรคมันจม กดลงไปมันเบา
เท่า ตกใจจึงขับรถสายไปมานะครับ”

“ผมจะตรวจดูหลักฐานพยานบุคคลอีกครั้ง เพื่อที่ว่าเข้า
ข่ายขับรถผิดกฎจราจรข้อไหน ขับรถขณะดื่มสุรา ขับรถ
เร็วเกินกฎหมายกำหนด เข้าข่ายประมาท” นายตำรวจ
กล่าวเสียงราบเรียบแต่จริงจัง

ผู้หญิงสองวัยหน้าตาดียืนข้างเตียง สิ้นหาค่อนข้าง
เคร่งเครียด หญิงกลางคนท่าทางจริงจัง จ้องตาดูกำนันสามี
ด้วยแววตาขุ่นเคือง

“บอกแล้วให้อธิบายเรื่องขับรถให้ก็ไม่ฟัง อายุมากแล้วมัน
เพลีย มันง่วงได้” ผู้หญิงกลางคนยกมือขึ้นกัดอก
กำนันหนึ่งก้มหน้าข้างเตียงอย่างอับจนคำพูด

“เออ อีกหิดที่เข้าใจกันไปคนละทาง ใครคนแรกเข้า
ไปช่วยกำนันออกจากกรด” นายตำรวจยิงคำถามสำคัญคา
ใจ

“เป็นคนผิวขาวหน้าตาดี สวมเสื้อขาวปกไท่ แกถาม
อาการผมแล้วประสงค์จะให้มาห้พักโคนต้นไม้ บอกจะโทร.
แจ้งคนมาช่วย”

“เดี๋ยวก่อน ไม่ใช่คนสวมเสื้อแจ็กเก็ตสีเทาเหรอ”

“ไม่ใช่ๆ คนสวมเสื้อแจ็กเก็ตเป็นคนที่สอง ที่เดินเข้ามา
ช่วยเหลือที่โคนต้นไม้”

“อ้อ ผมเข้าใจแล้ว อะไรจริง อะไรเสริมแต่ง”

“คนสวมเสื้อแจ็กเก็ตสีเทาเลยกลายเป็นฮีโร่ไปเลย”

ดาบตำรวจข้างนายตำรวจ ผงกศิระบะให้ผู้บังคับบัญชา เล็กน้อยเชิงขอรักที่สอดแทรก

“ว่าแต่กำหนดรู้จักขายที่ช่วยออกมาจากรถใหม่”
นายตำรวจหยุดบันทึกเงยหน้าถามต่อ

“ผมไม่รู้จักซื้ออะ แต่หน้าคุ่นๆ เหมือนคนเคยเห็นที่ ไหนสักแห่ง ราว 2-3 ครั้ง เห็นแวบๆ นะครับ ไม่ได้คุยด้วย ผมพยายามนึก นึกยังไงก็ไม่ออก...แต่ผมจะพยายามสืบ หาจนพบ ยังไม่ได้ขอบคุณอะไรเลย”

ทางบริษัทสินประกันชีวิต ไม่ทราบผลการ สอบปากคำกำหนดคนดังของตำรวจ ใครช่วยชีวิตกำหนด คนดังเป็นคนแรก จึงได้กำหนดจะจัดงานมอบรางวัลแก่ คนขับรถผู้มีจิตสาธารณะ ควรเป็นตัวอย่าง ได้ช่วยสร้าง ชื่อเสียงและภาพลักษณ์ที่ดีเยี่ยมแก่บริษัท กำหนดจัดงานตอนเย็นวันศุกร์ หลังหนังสือพิมพ์ลงข่าวได้ 2 วัน

ก่อนวันจัดงานเชิดชูเกียรติวีรบุรุษของบริษัทสิน ประกันชีวิต 1 วัน หนังสือพิมพ์ได้ลงข่าวกำหนดคนดังรถ คิวว่าเพิ่มเติม สำคัญว่า ผู้ขายหนุ่มหน้าตาดี สวมเสื้อ ขาวผูกไท ได้เข้ามาช่วยเหลือนำกำหนดออกจากรถแล้ว โทรแจ้งคนมาช่วย ส่วนคนขับรถบริษัทสินประกันชีวิต เป็นคนที่สองที่เข้ามาช่วยเหลือ

กำหนดคนดังได้ออกจากโรงพยาบาลแล้ว พร้อมนำ เรื่องราวขายหรือนามติดตัวไปด้วย เขาเป็นคนหนุ่ม กำหนด ทบพนวโนสมอง ลงไปช่วยชีวิตเราจากรถคิวว่า หน้าตา คุ่นๆ เขาเป็นใคร อยู่ที่ไหน แม้ชื่อยังไม่รู้จัก ต้องตามให้ พบ คนอย่างกำหนดไม่เคยลืมคุณคน

หลังบริษัทสินประกันชีวิตทราบข้อมูลใหม่ว่า วีรบุรุษตัวจริงที่ช่วยชีวิตกำหนด เป็นหนุ่มหน้าตาดี สวม เสื้อขาว ไม่ใช่สวมเสื้อแจ็กเก็ตสีเทาซึ่งเป็นคนขับรถขอ งบริษัท ท่ามกลางเสียงวิพากษ์วิจารณ์ของบุคลากรใน บริษัท ถึงความเหมาะสมถูกต้องในการจัดงาน แต่ ผู้จัดการมีคำสั่งให้จัดงานที่โรงแรมต่อไป

หนังสือพิมพ์ฉบับทำสกับข่าวมาก่อน ได้ส่งผู้สื่อข่าวลงพื้นที่หาข้อมูลจนรู้ความจริง ใครคือวีรบุรุษตัวจริง หวังเพิ่มยอดจำหน่ายการเสนอข่าวได้ลึกและรวดเร็วกว่าฉบับอื่น ผู้สื่อข่าวได้เข้าไปสัมภาษณ์

“ทำไมคุณไม่บอกว่าเป็นคนลงไปช่วยเหลือกำหนดตั้งเป็นคนแรก ไม่บอกชื่อ ไม่บอกสถานที่ทำงาน รวมทั้งเรื่องราวของตน”

“...เอาเป็นว่า ผมไม่ยากตั้งอยากเด่น เป็นจุดสนใจอะไรถูกต้องตั้งมาก็ทำไป ไม่ต้องการประกาศชื่อ รับโล่รางวัลหรือออกสื่อ ก็เท่านั้นแหละครับ”

“ปิดทองหลังพระ เป็นวีรบุรุษหรือนาม อย่างนั้นหรือครับ”

เสียงผู้สื่อข่าวคล้ายเสียงดลี้เล็กน้อย วีรบุรุษตัวจริงยังคงอารมณ์เย็น ไม่ตอบคำถาม ขยับตัวเปลี่ยนท่าหนึ่งพูดต่อ

“เปล่าๆเปล่าๆเลย ไม่ถึงขนาดนั้นหรอก ขอพูดถึงรายการโทรทัศน์ช่องหนึ่งที่มีคนดูทั่วประเทศมากที่สุด คุณอาจเคยดู เขาเชิญคนเด่นดังหลายอาชีพมาสนทนาการร้องเพลงให้คณะกรรมการและคนดูในห้องส่งฟัง ฟังเสียงอย่างเดียวโดยไม่เห็นหน้าตาว่าเป็นใคร มีอาชีพการงานอะไร ตัดสินผลงานด้วยเสียงอย่างเดียว ใครร้องดีประทับใจคนดูก็ปรบมือให้กระหึ่มห้องส่ง...”

ผมขอเป็นนักร้องที่สวมหน้ากากอย่างพวกเขา...แค่นั้นครับ”

ชื่อ.....ชั้น.....เลขที่.....

โครงเรื่อง..หน้ากาก

ตัวละคร

แก่นเรื่อง

ฉาก

การดำเนินเรื่อง

ข้อคิดที่ได้จากเรื่อง